

**Colectivul de redacție al revistei „Primul zbor“ a Liceului
de Metrologie „Traian Vuia“, București
Nr. 24 / 2008**

Redactor șef: Iulia STROE

Redactori: Adrian Florin BRAD

Daniela COBRESCU

George Florin IONESCU

Mihaela MOROGAN

Andrei MUNTEANU

Gabriela NICOLAE

Marius TOADER

Ana Maria TOTOROȚEA

Daniel VLAD

Tehnoredactori: Bogdan BĂLTĂREȚU

Adelina Loredana BĂREA

Andrei MURARIU

Marian Silviu PĂDURARIU

Coordonatori: Prof. Mihai FLOAREA

Prof. Cristina IVANOVICI

Prof. Monica PATRICHE

CUPRINS:

Prof. Mihai Floarea, <i>Educația de excelență – o provocare</i>	3
Daniela Cobrescu, <i>Arta și artistul</i>	4
Ana Maria Totoroțea, <i>Hobbyes, pasiuni, colecții</i>	5
Adrian Florin Brad, <i>Pasiunea mea – desenul</i>	7
Iulia Stroe, <i>Interviuri</i>	8
Prof. Monica Patriche, <i>François Mauriac: Un adolescent de altădată</i>	11
Încercări literare: Iulia Stroe, <i>Lacrimi de argint</i>	12
Gabriela Nicolae, <i>Neiubită</i>	13
Marian Silviu Pădurariu, <i>Amorul</i>	14
Andrei Munteanu, <i>Rece și întunecat</i>	14
Iulia Stroe, <i>Mic dicționar de simboluri (III)</i>	15
Prof. Cristina Ivanovici, Iulia Stroe, <i>Muzica – o artă universală</i>	17
Prof. Monica Patriche, Morogan Mihaela, <i>Henry Briggs</i>	19
Marius Toader, George Ionescu, <i>M.T.V- TEAM</i>	20
Vlad Daniel Alexandru, <i>Eugèn Ionesco/Eugen Ionescu</i>	21

Cuvînt de învățatură:

Educația de excelență – o provocare

Participînd la Școala de iarnă a Educației de excelență de la Gura Humorului, am redobîndit bucuria inovării didactice.

Potrivit președintelui IRSCA Gifted Education Florian Colceag *misiunea noastră este descoperirea și dezvoltarea potențialului fiecărui copil și tînăr printr-o educație de excelență. Prin „gifted education“ se respectă natura divină a omului și nu omul-marfă, omul de consum. Noi promovăm omul creator, omul capabil să-și dezvolte potențialele. IRSCA Gifted Education își propune să stimuleze și să promoveze învățămîntul și cercetarea românească originală, să atragă în această activitate tineri dotați cu înclinație spre cercetare, leadership, antreprenoriat și arte și să contribuie la prestigiul acestor activități pe plan național și internațional. Noi avem nevoie de o educație proiectată pe valori ca: încrederea; onestitatea; performanța; inteligența socială; curajul acțiunii civice; creativitatea; implicarea personală; transferabilitatea competențelor; forța echipei. Din aceste motive avem nevoie de o educație de excelență.*

Este foarte important ca observarea copiilor să fie făcută de la vârste fragede în cadrul educației timpurii. La acest nivel, se vorbește de așa-numita fereastră de oportunitate în educație: perioada de formare a abilităților cognitive, sociale, afective și estetice întinsă de la cîteva luni pînă la 12 ani. E fundamentală educația la acest nivel, așa cum atestă cercetătorii în pedagogie și psihologie, deoarece, dacă la 3 ani copilul are deja simțul dreptății, are umor, e curios, atent, creativ, capabil să se concentreze și să facă eforturi susținute, e dornic de progres și motivat, la 10 ani 95-98% inteligența și creativitatea sînt deja formate.

Cercetările din domeniul psiho-pedagogiei au relevat existența inteligențelor multiple (Gardner), așa încît mult discutatele teste IQ, axate pe inteligența de tip așa-zis academic, nu au deplină relevanță. Deși, potrivit scalei IQ, indicii 85-99 corespund normalității inferioare, 100-114 – normalității superioare, 115-129 – strălucirii intelectuale, 130-144 – talentului, 145-159 talentului superior, 160-180 – talentului profund, iar peste 180 – genialității, specialiștii contemporani recunosc că există mai multe tipuri de supradotare și, de asemenea, mai mulți factori de recunoaștere. Astfel, se vorbește astăzi de factorii SQ (coeficientul de spiritualitate), de factorii EQ (coeficientul de sensibilitate emoțională) ș.a.

Sînt încredințat că fiecare copil vine pe lume cu haruri și potențiale specifice, fiindcă legea creației dumnezeiești cuprinde în formula unicității (omul e creat, după cum atestă *Geneza* „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu“) o infinitate de căi de împlinire. Educația de excelență n-am înțeles-o, deci, drept una rezervată elitelor, fiind deschisă atît la intrare cît și la ieșire, neoperînd discriminări rasiale, economice, sexuale, culturale, de localizare geografică etc. Altfel formulat, educația de excelență are caracter de masă, dar își propune programe individualizate, după o curriculă de nivel internațional și criterii evaluative comparabile, incluzînd accelerarea, îndrumarea, mentoratul și avînd pus accentul principal pe crearea unui mediu formator armonios, echilibrat, bazat pe un personal nu numai competent, specializat, ci și talentat, cu vocație.

Amănunte se pot afla pe site <http://www.supradotati.ro> sau www.edu-gate.ro precum și în publicația „Excelența“ (este postată și la adresa indicată).

Prof. Mihai FLOAREA

Arta și artistul

Arta contemporană nu mai are același farmec de acum câteva secole. Modalitățile de a face arta s-au diversificat, publicul la fel genii sunt din ce în ce mai puțini. Ce înseamnă de fapt, să fii artist?

Stilul personal are legătură cu personalitatea. În luna septembrie a anului 2008, am participat la o audiție pentru piesa de teatru intitulată „Conul Leonida față cu reacțiunea”. Îmi doream foarte mult să joc într-o piesă de teatru, așa că mi-am luat inima-n dinți și m-am dus la acea audiție care s-a desfășurat în incinta

liceului nostru, în sala 3B de care răspunde doamna mea dirigintă, prof. Roxana Ciobanu.

Îmi doream foarte mult să fiu eu aceea care va interpreta rolul principal feminin, cel al Efimiței.

E nevoie de mare curaj pentru a intra într-o sală de clasă unde sunt elevi ca și mine, dar și membri ai juriului. Eram deja opt membri care ne doream foarte mult un rol în piesă, iar eu credeam că sînt singură care nu va obține nici măcar un rol secundar. Îmi era teamă de faptul că ceilalți vor fi mai buni ca mine, vor interpreta mai bine rolul decât mine și vor obține cu ușurință un rol în piesă, iar eu voi pleca acasă dezamăgită. Nu știu cum aș putea descrie starea de nervozitate și emoțiile din acel moment.

Dar când mi-a fost strigat numele m-am pierdut toată! Unul dintre membrii juriului mi-a pus în față un text pe care trebuia să îl citesc cu dicție iar apoi să imaginăm un dialog între noi, cei de față, pe baza unui alt text. În momentul în care m-am așezat pe scaun în fața juriului și am început să citesc simțeam că tremur. Au urmat dialogul dintre un băiat și o fată, iar fata trebuia să fie foarte speriată, exact cum eram eu în acel moment.

După aceste două probe, am aflat notele care ni s-au dat. Pe moment, voiam să renunț dar când am aflat nota de la aceste două probe am zis că e mai bine să continui, indiferent de situație. S-au împărțit rolurile iar eu am obținut exact ceea ce mi-am dorit: un rol într-o piesă de teatru. A urmat o perioadă de două luni și jumătate în care am muncit la fel de mult și ne-am străduit ca totul să iasă perfect.

Ziua spectacolului, cea mult așteptată, a fost una de vis: să vezi că munca ta este răsplătită cu multe aplauze, a fost un lucru extraordinar!

Din luna septembrie până în luna decembrie am simțit că am parcurs o perioadă de maturizare în sensul că am aflat că unii oameni, chiar dacă par simpli în exterior, pot fi

Silvia Drăghiceanu, Cobrescu Daniela și Badea Florin

diferiți în interior și că nu trebuie să tragi concluzii pripite, atunci când o persoană pe care nu o cunoști dar, vrînd-nevrînd, ai vorbit măcar o singură dată cu ea și care la început ți se pare simplă, dar dacă încerci să o cunoști, vei vedea că este un alt tip de om. A fost o experiență plăcută să apari în fața unui public și să intri în pielea personajului, iar acum am puterea de a mă exprima fără nici un fel de probleme în fața publicului, în concluzie am prins curaj de a mă exprima liber!

Membrii componenți ai piesei de teatru „Conul Leonida față cu reacțiunea“ sînt:

- Regizor: George Dragomir, student în anul II la Facultatea Transilvania din Brașov
- Efimița: Daniela Cobrescu
- Conul Leonida: Badea Florin, Ognanovici Andrei
- Safta: Silvia Drăghicean.

Daniela Cobrescu
Cl. a X-a F

Hobbyes, pasiuni, colecții

După cum știți, fiecare dintre noi, sau cei mai mulți dintre noi au un hobby, o pasiune sau o colecție pe care ni le-am descoperit mai devreme sau mai tîrziu.

Această latură ascunsă a fiecăruia ne ajută să ne relaxăm, sau pur și simplu să ne ocupăm timpul liber pe care mulți dintre noi nu îl prea avem, sau, dacă îl avem, nu ni-l ocupăm așa cum ar fi firesc pentru un școlar sau un copil de vîrsta noastră.

Domnul profesor diriginte Mihai Floarea ne-a propus ca, la una dintre orele de dirigenție, să ne prezentăm hobby-ul, pasiunea sau colecția noastră.

Prezentarea acestora a avut loc pe 13 ianuarie 2009. Eu, ca reporter al revistei liceului, fiind mai îndrăzneț (așa cum îi stă bine oricărui reporter!), le-am adresat cîteva întrebări.

Reporter: *Ce te-a determinat să ai o colecție?*

Adelina Bârea: *Eu am o colecție de pixuri, deoarece îmi plac foarte mult.*

Adrian Brad: *Probabil talentul pe care l-am descoperit la 11 ani (desenul).*

Iulia Stroe: *Eu nu am o colecție, ci o pasiune. Scriind poezii, mă relaxează și mă deconectez de lumea noastră. Eu mă transpun undeva, în exterior, mult mai departe de acest pămînt, într-o lume a viselor, unde timpul stă în loc, iar apoi mă*

întorc în lumea reală, dură și nemiloasă, dar și cu părțile ei frumoase, cum este natura, interacțiunea cu persoanele care-mi sînt dragi, gen Cenușăreasa care se întoarce la miezul nopții în lumea ei adevărată.

Rep.: *Ce reprezintă această colecție/pasiune pentru tine?*

A.B.: *Această colecție reprezintă pentru mine ceva frumos din viața mea. Dacă le-aș pierde mi-ar părea tare rău.*

A.B.: *Hobby-ul meu înseamnă timp, răbdare și suflet...*

I.S.: *Această pasiune mă definește. De obicei, cei care scriu poezii sînt mai visători, iar eu sînt așa uneori și-i sfătuiesc pe cititorii să încerce să fie visători uneori, deoarece este benefic pentru psihic.*

Rep.: *Ce părere au prietenii tăi despre această colecție/pasiune?*

A.B : *Prietenii mei cred că sînt prea multe pixuri în posesia mea, dar cînd mă duc pe la ei le mai iau cîte un pix.*

A.B: *Spun că sînt talentat.*

I.S: *Prietenilor mei le plac poeziile mele; chiar am doi prieteni care scriu poezii. Aceștia mă susțin și mă încurajează să continui și să mă perfecționez. Și același lucru le doresc și eu. Aceștia mă consideră „mica lor poetă“.*

Rep.: *Cum ai de gînd să-ți îmbunătățești colecția?*

A.B: *Am de gînd să îmi mai cumpăr pixuri!*

A.B: *Prin mai multe desene.*

I.S: *Mereu voi scrie poezii. Stă în firea mea să descriu în cuvinte tot ce simt despre această lume, despre tot ce ne înconjoară. Și doresc ca în timp să mă perfecționez.*

Rep.: *Mai ai o altă colecție în afară de cea pe care ne-ai prezentat-o?*

A.B: *Aș mai avea o colecție de farduri, pentru că îmi plac.*

A.B: *Nu!*

I.S: *Da, am și alte pasiuni, anume fotografia, să colecționez pixuri, ziare (acestea sînt: „România literară“, „Dilema Veche“, „Dilemateca“) și desenul. Fotografiez, în general, natura; aceasta mă fascinează cel mai mult; și în desen, tot la fel, dar cel mai mult îmi plac desenele abstracte.*

Aceștia au fost colecționarii care s-au prezentat fiecare cu pasiunea, colecțiilor sau hobby-urile lor.

Însă, în final, o surpriză plăcută mi-a făcut chiar domnul diriginte Mihai Floarea, care mi-a răspuns la cîteva întrebări cu foarte multă amabilitate.

Rep.: *Ce v-a determinat să începeți o colecție și ce reprezintă această colecție pentru dumneavoastră?*

M.F: *Colecționarea presupune, în primul rînd, preocupare pentru frumos, diversitate, valorificarea timpului liber într-un sens inovator, personal, incitant. În al doilea rînd, această activitate reprezintă în plan material ceva din personalitatea umană unică și irepetabilă. N-ai să vezi, de pildă, nicicînd două colecții de bețe de chibrituri, de timbre sau de pioane identice! Fiecare colecționar își imprimă defînitiv unicitatea asupra coloritului, formelor, diversității obiectelor colecționate. Așadar, colecția mea de reviste mă reprezintă într-o proporție oarecare, mă simt prelungit cumva prin fiecare număr citit, clasificat, adnotat etc. Cu fiecare filă frunzărită, subliniată, de fiecare dată cu grijă împăturită, mă rememorez pe mine însumi, cel care, pentru prima oară, pentru a două sau a n-a oară am frunzărit- împăturit revista cu pricina.*

Rep.: *Ce părere au prietenii dumneavoastră despre această pasiune?*

M.F: *Acasă, de exemplu, colecția mea de reviste „România literară“, „Adevărul literar și artistic“, „Dilema (veche)“ ori „Limba și literatura română“ produce doar impresii cantitative: „O, cît de multe ai“! La școală e și mai rău: nici măcar nu se observă colecția mea! Elevii, de pildă, par*

preocupați de cu totul altceva – mult mai important, de bună seamă...

Rep.: Cum aveți de gând să vă îmbunătățiți colecția?

M.F: *Evident, achiziționând în continuare alte și alte numere de reviste! Am adăugat, de pildă, numere din apariții noi precum revista lui H. R. Patapievici „Idei în dialog“, ori din „Lumea credinței“.*

Rep.: Mai aveți o altă colecție în afară de cea pe care ne-ați prezentat-o?

M.F: *Da, mai am o colecție de monede și de bancnote. Vă îndemn pe toți să vă gândiți la un domeniu oarecare în vederea unor colecții care să vă reprezinte preocupările, pasiunile.*

Reporter: Ana Maria Totoroșea
Cl. a XI-a C

Pasiunea mea – desenul

Am aproape 18 ani și am o pasiune pentru desenul în creion.

Culorile mele preferate sunt alb și negru; de aceea nu folosesc doar creioane cu mină de cărbune gradate pentru a desena.

Această pasiune a apărut pe când eram în clasa a V-a. Aveam 11 ani și uitându-mă la popularele desene pokemon, am început să schițez câteva dintre animalele dotate cu puteri supranaturale. Am făcut câteva schițe reușite și le-am dus la școală să le arăt prietenilor mei „operele“. Ei m-au încurajat spunându-mi că sunt frumoase, iar desenul a devenit unul din hobby-urile mele.

Am continuat să fac desene în timpul liber, dar desenele fiind inspirate numai după cele animate pe care le vedeam la televizor. Am continuat cu faimoasele desene „DRAGON BALL“, desenând personajele din ele.

Anul trecut am desenat personaje din desenul animat „NARUTO“, din cele menționate reiese că m-au atras personajele fantastice. Aceasta a fost mica prezentare a desenelor mele. Sper că v-au plăcut!

Adrian Florin Brad
Cl. a XI a-C

INTERVIURI

D M-am gândit, mai întâi, să-i iau un interviu domnului profesor de educație fizică Adrian Gabriel Chiru, care a terminat Facultatea de Educație Fizică și Sport din București, deoarece am vrut să vă prezint ideile dînsului despre echipele noastre de volei și handbal.

Reporter: Bună ziua!

Adrian Gabriel Chiru: *Bună ziua!*

– Aș dori ca pentru început să aflăm câteva lucruri despre dumneavoastră. În timpul facultății ați întâmpinat probleme?

– *Nu, nu am întâmpinat probleme, din contră am fost foarte apreciat.*

– Cine v-a influențat în alegerea acestui domeniu?

– *Nu m-a influențat cineva anume, a fost alegerea mea, dar poate fi și din cauză că părinții mei tot profesori de sport sunt, probabil de undeva din subconștientul meu să-mi fi format această idee, sa fiu profesor de sport.*

– De cât timp sînteți în Liceul de Metrologie „Traian Vuia“?

– *Sînt în liceul de Metrologie „Traian Vuia“ din 1993.*

– Cum se numesc echipele antrenate de dumneavoastră?

– *Elevii reprezintă Asociația sportivă „Traian Vuia“, nu au nume individual.*

– De cât timp îi antrenați?

– Antrenez aceste echipe de fotbal și handbal de când am venit în liceu.

– Cîte premii și pe ce loc s-au clasat aceste echipe și unde?

– Cu echipele am fost în Medgidia (locul 8), în Brăila (locul 6) și Alexandria (locul 7).

– Sînteți mulțumit de performanțele echipelor dumneavoastră?

– Sunt foarte mulțumit de elevii mei. Deși nu avem destul spațiu în sala de sport ca alte licee, noi mereu am fost mai buni ca ceilalți veniți din condiții mult mai bune. Totuși, mereu am ajuns în fazele naționale ale Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar.

– Ce ați schimba?

– În primul rînd, aș schimba sala de sport, în al doilea rînd, mi-aș dori să avem mai mulți elevi în echipe, pentru că foarte puțini mai vin

să practice un joc sportiv.

– În final, adresați, dacă vreți, cîteva cuvinte pentru cititorii revistei.

– În fiecare zi să faceți cât mai mult sport!

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat!

– Cu cea mai mare plăcere!

Reporter: Iulia Stroe

Cl. a XI-a C

2) Elevul de ieri și de astăzi

Am adresat cîteva întrebări unor persoane diferite. Una dintre ele a absolvit liceul înainte de 1989 și cealaltă, după această etapă. Am vrut să demonstrez cu aceste interviuri mentalitățile diferite ale generațiilor.

Reporter: Cînd ați absolvit liceul de Metrologie „Traian Vuia“?

Octavian Marius Bărea: Am absolvit acest liceu în anul 1979.

– Cum erau profesorii și elevii în vremurile acelea?

– Elevii erau diferiți atunci, știau ce este disciplina, iar profesorii erau bine pregătiți.

– Cum era situația liceală?

– Liceul era bine organizat, nu au fost probleme.

– Credeți că era mai bine înainte de 1989?

– Consider că era mult mai bine, față de acum.

– Dacă ați putea să vă întoarceți în timp, ce ați schimba?

– Dacă ar fi posibil, aș schimba mentalitatea elevilor.

– Ce avantaje sau dezavantaje ați avut pentru că ați urmat acest liceu?

– În acea perioadă, după terminarea liceului, aveai asigurat un loc de muncă, se puteau continua studiile la o facultate dorită de tine.

– Dacă ar fi posibil, ați mai urma liceul în aceeași perioadă sau ați prefera-o pe cea de acum?

– Aș prefera-o pe cea de acum, deoarece s-au introdus în sistemul de învățămînt materii noi, pe care nu le-am avut în trecut.

- Ce amintiri aveți? Un exemplu, dacă puteți.
- *Am multe amintiri frumoase, nu aș putea să aleg unul acum...*
- Cîteva cuvinte pentru elevii liceului, dacă doriți.
- *Să fie disciplinați, să nu mai fumeze în pauze și să fie prezenți la fiecare oră de curs.*
- *Vă mulțumesc pentru timpul acordat!*
- *Cu cea mai mare plăcere!*

Reporter: Cînd ai absolvit liceul de Metrologie „Traian Vuia“?

Mihaela Ionescu: *Am absolvit liceul în 2007.*

- Cum sînt profesorii și elevii astăzi?

- *Fiind studentă în cadrul Universității București la Facultatea de Psihologie și Științele Educației, Specializarea Psihopedagogie Specială, pot să-mi exprim părerea cu privire la procesul instructiv-educativ ca fiind unul corect realizat, cadrele didactice fiind competente, respectînd curriculumul. În cazul elevilor, din cauza vârstei, activitățile școlare sînt cu siguranță mai puțin atractive în raport cu activitățile desfășurate în timpul liber, de unde rezultă și nonconformismul acestora.*

- Cum este situația liceală acum?

- *În perioada cînd eram elevă în Liceul de Metrologie „Traian Vuia“ am avut ocazia să prind schimbările făcute și să mă bucur de confortul oferit de aceste schimbări; și anume schimbările făcute în cazul sălilor, care au fost dotate cu bănci noi, care au creat un climat plăcut, schimbările la nivelul grupurilor sanitare și al curții liceului. Securitatea ne era asigurată de personalul care se ocupa de paza liceului. Am avut acces la cabinetele tehnologice, de fizică, chimie, informatică, istorie, geografie și la sala de educație fizică; acestea au făcut posibilă însușirea cunoștințelor într-o manieră modernă și utilă.*

- Cum consideri că era școala de ieri și cum este cea de astăzi, după povestirile celor mai în vîrstă care au trecut prin anii ceaușști?

- *Ritmul acesta alert al societății în care trăim, cauzat de democrația care devine din ce în ce mai haotică, mă face să tind să cred că perioada din timpul comunismului oferea echilibrul și starea de bine necesare unei vieți liniștite. Avantajele societății actuale, în raport și cu învățămîntul, în general, ar fi acela din punct de vedere al confortului oferit de tot ceea ce este modern. Libertatea cuvîntului însă, este înțeleasă și folosită greșit, devenind impertinență. Acum, lucruri firești precum religia, moralitatea și educația sînt valorizate de puțini adolescenți, ceea ce este cauza nefericirii lor personale... Ei trăiesc și încurajează această falsă iluzie, cum că nonconformismul ar fi calea spre fericire... acesta fiind, de fapt, calea sigură spre eșec personal pe toate planurile.*

- Ce ai schimba în liceu?

- *Nu aș schimba nimic; consider că dacă va fi nevoie de anumite schimbări, acestea vor veni de la sine, ca proces reglatoriu.*

- Ce avantaje sau dezavantaje ai avut urmînd liceul acesta?

- *O mare satisfacție oferită de liceu este ocazia care mi-a fost oferită de Activitatea de voluntariat la care am participat în cadrul Strategiei Naționale „Acțiunea Comunitară“, desfășurată în perioada 2004-2007, care mi-a structurat personalitatea, dezvoltîndu-mi*

capacități de a deveni un cetățean informat și responsabil, ulterior această preocupare devenind o pasiune, sensibilizându-mă și descoperindu-mi aptitudini pentru domeniul psihopedagogic pe care îl urmez.

– Dacă ar fi posibil, ai fi preferat să urmezi liceul de dinainte de 1989 sau pe cel de acum?

– *Raportându-mă strict la evoluția procesului de învățămînt, mai avantajos este acum, deoarece s-au elaborat și aplicat obiective și strategii care facilitează desfășurarea procesului de învățămînt atît cadrelor didactice, cît și elevilor. Toate acestea sînt într-un continuu progres, căutîndu-se conceperea unui sistem de învățămînt cît mai eficient.*

– Ce amintiri ai? Un exemplu, dacă poți.

– *Îmi amintesc de toți profesorii și de stilurile dumnealor de predare și atitudinale care au fost pentru mine motivante. Chiar și cei mai exigenți profesori îmi erau simpatici datorită faptului că am capacitatea de a percepe exigența ca un lucru constructiv (poate dacă elevii ar reuși acest lucru s-ar îmbunătăți relația profesor-elev, prin urmare activitățile de predare-învățare ar decurge mai plăcut pentru ambele părți). Îmi amintesc că îmi făcea deosebită plăcere să interacționez cu profesorii datorită simpatiei și stimei pe care le-o purtam. Cu această ocazie țin să le mulțumesc tuturor profesorilor pentru sprijinul și interesul acordat.*

– Cîteva cuvinte pentru elevii liceului, dacă dorești.

– *Îmi permit să sfătuiesc atît profesorii cît și elevii să fie atenți la acei elevi cu CES (cerințe educative speciale), deoarece, de exemplu, un elev care are rezultate slabe la învățatură poate avea probleme afectiv-emoționale, de adaptare, sau de altă natură care îl pot face aparent neinteresat. Copiii obraznici, la fel, au diverse probleme. Atît profesorii, cît și elevii este recomandabil să manifeste înțelegere și răbdare în descoperirea și rezolvarea acestor probleme ce creează dificultăți de adaptare la cerințele școlare pentru a se putea desfășura cît mai armonios orele. Știi că există în absolut toate generațiile fenomene de segregare, discriminare, practic nefondate, din partea elevilor, exercitate asupra acelor elevi care învață foarte bine. Sfatul meu este: nu invidiați, ci apreciați! Competiția este constructivă, însă invidia și răutățile nu au nicio scuză. Încercați să colaborați, încercați să evitați situațiile conflictuale și să fiți prieteni între voi și acceptați-i pe ceilalți așa cum sînt pentru ca, la rîndul vostru, să fiți acceptați. Mult succes în tot ceea ce vă propuneți!*

– *Îți mulțumesc pentru timpul acordat!*

– *Cu cea mai mare plăcere și-ți mulțumesc pentru interviu!*

Reporter: Iulia Stroe
Cl. a XI-a C

Însemnări pe marginea cărților:

François Mauriac: *Un adolescent de altădată*

Un scriitor octogenar, François Mauriac, deținător al premiului Nobel (1952), considerat drept „primul ziarist al Franței“ (colaborator la ziarele „Le Figaro“, „La Table Ronde“, „L'Express“, „Le Figaro Litteraire“), ce trăia o stare de „copilărie incurabilă“ a avut curajul să înfrunte, cu mijloace scriitoricești, o lume care se schimbase ca stare de spirit, și în care tehnica romanului evoluase spre antiroman. Publicat la optzeci și patru de ani, romanul *Un adolescent de altădată*, demonstrînd consecvență cu sine și încredere în tehnica lui literară, dovedind că a găsit, în acea vreme a violenței, mijlocul de a comunica cu ceilalți într-un limbaj delicat de altădată. Cartea este considerată o biruință, atît a scriitorului cît și a omului. Iată ce scria François Nourissier, în „Les Nouvelles Litteraires“: *În niciunul dintre romanele autorului, mi se pare, spiritul copilăriei și al purității nu intervine ca aici pentru a pune sub acuzare tot răul și dezgustul. Zorile mijesc după lunga noapte mauriciană.*

Romanul exprimă drama unui suflet aflat în căutarea iubirii și purității; arată calea spre Dumnezeu a unui adolescent care se declară de la început a nu fi ca ceilalți, prin faptul că nu îi place să vîneze, nu practică niciun sport, este lipsit de putere, roșește cînd colegii lui vorbesc despre fete și nu se poate lipsi de Dumnezeu. *Lumina pe care ei o străbat și n-o zăresc, eu o văd, sau mai degrabă e de pe acum în mine*, spune Alain, eroul cărții. El crede *din tot sufletul și cu toată puterea minții* în Dumnezeu și o iubește pe Sfînta Fecioară. Iată gîndurile tînărului, în momentul în care o rudă mai în vîrstă îi vorbește despre Chateau Trompette, un loc unde merg *tipii josnici: Atunci am avut certitudinea că nemurirea nu privește decît un mic număr de suflete și că iadul celor ce nu sunt aleși e neantul*. Considera aceasta ca pe o intuiție fulgerătoare cu privire la viața veșnică datorată unui har deosebit ce compensa lipsa lui de spirit filosofic.

Romanul este povestea maturizării unui tînăr care crede și cade, învățînd din propria cădere. Alegerea căii de urmat în viață nu este ușoară și depinde în mare măsură de oamenii care îți stau alături și care te pot influența. Simon, prietenul lui Alain, și-a părăsit credința, a părăsit viața de seminar și viitoarea carieră de preot, influențat fiind de primarul orașului, care l-a călăuzit spre o viitoare carieră politică, la Paris. Alain lupta să îl întoarcă din drum: *Bineînțeles, Simon, va trebui să devii conștient de rătăcirea cu care ai de luptat: modernismul*. Dialogul dintre cei doi tineri este semnificativ prin problemele atinse: sensul purității și idealul pe care îl are fiecare om în sufletul lui, idealul sfințeniei. Trebuie să fii pur pentru a putea să te dăruiești, spune Alain. *Vocația noastră, care este aceea de a ne dăruii tuturoră cere o puritate absolută. [...] poți să te oprești, să renunți la toate, să devii acest sfînt care nădăjduiești să fii*. Simon însă alesese deja și, în concluzie, Alain îi spune ferm: *dacă alegi Parisul ești pierdut*.

Alain are însă și el parte de încercările lui: moartea fratelui, plecarea la Bordeaux pentru a-și lua licența în litere, prima întîlnire cu o fată, care nu era credincioasă ca și el. Experiențele, conflictele, drama interioară a lui Alain evoluează spre un deznodămînt tragic.

Tînărul înțelege în cele din urmă că nu-i folosește la nimic lumea întregă, dacă își pierde sufletul. Și iată cum se încheie romanul, cu înțelegerea acelei prime nopți de iubire: *Mi se pare atunci că nimic nu se mai poate întîmpla în lumea aceasta, că nimic nu mi se mai va întîmpla, că totul s-a sfîrșit, că totul s-a consumat, că noaptea aceea pe balconul de la Maltaverne, cu Marie care mă iubea, e tot ce-am avut și că sunt un cerșetor care și-a primit obolul și care nu mai are nimic de așteptat de la nimeni – nici măcar o nenorocire, căci și nenorocirea care mi se cuvenea am primit-o, în ziua cînd o fetiță alerga în fața mea pe drumul de la moara domnului Lapeyre, apoi o bucată de lemn uscat a trosnit sub espadrila mea, iar ea s-a întors*.

Prof. Monica Patriche

Încercări literare

Lacrimi de argint

Iarnă. Pustiu și liniștit totul este,
Cîte un fulg de nea se așterne cuminte
Pe asfaltul solid și rece,

Cîte un cuplu, ici, colo se zărește.

Dar aud un plînset de departe:
Cine oare poate fi ?
În acest miez de noapte ?

Și deodată zăresc o lumină,
Oare ce-i ? O stea pe pămînt ?
Erau doar lacrimile copilei, de argint,
Care privea spre îndepărtata lună.

Iar pe obrazul fin al copilei,
Un fulg rătăcit se așează,
Și ușor, ușor ajunsese în inima ei
Care într-o clipită îngheță.

Și dintr-o dată ceva se mișcă
În parcul liniștit și de fulgi asaltat...
Dar nu era cel așteptat
Ci doar o umbră macabră.

Iar copila naivă credea
Că prințul fermecător va apărea
Dar nu a fost așa precum credea.

Și din nou lacrimile de argint cădeau
Și așa de tare plîngea
Încît nu a mai suportat
Și tristă a plecat.

Se mai aude plînsetul copilei
Pînă și astăzi, după miezul nopții,
Și ici, colo se mai zărește cîte o lacrimă de argint de-a ei.

Iulia Stroe
Cl. a XI-a C

Neiubită

Nu m-am născut
Să fiu iubită,
Eu m-am născut
Doar să iubesc
Și m-am născut
Să fiu rănită
De cei
Pe care-i îndrăgesc.

De ce mă uiți mereu,
De ce nu simți și tu
Ce simt și eu?
Eu m-am născut
În lumea asta tristă
Să dăruiesc iubire.
Dar mie cine îmi oferă
Puțină fericire?
Poate cîndva iubirea
Va apărea în viața mea,
Dar prea tîrziu...
Poate să dau
Eu nu voi mai putea.

Gabriela Nicolae
Cl. a IX-a A

Amorul

Amorul este o speranță
Măsurat cu o balanță
Măsurat și cîntărit
Amorul meu dorit.

Amorul este o floare
Pe care inima o doare
Inima o doare tare
Pentru că amorul doare.

Amorul este o speranță
Pentru alții – o fantasmă
Amoru-i un vîrf de munte
Pe care greu poți ajunge.

Marian Silviu Pădurariu
Cl. a X-a A

Rece și întunecat

Stau... singur și mă gîndesc,
La destinul ce m-a ales.
La cît de rece este viața,
Cînd îți pierzi chiar și speranța.

Totul este-ntunecat,
Totul este mult prea depărtat.
Exist fără să iubesc,
Exist fără să trăiesc.

Mă simt rece... și inima mi-e rece.
Mă simt singur... și sufletul mi-e singur.
Sînt înconjurat de aur,
Este frumos, dar fără de folos.

Moartea nu înseamnă nimic
Nu mă afectează niciun pic,
Și totuși... am nevoie de ea
Căci doar ea, viața îmi poate reda.

Andrei Munteanu
Cl. a X-a A

Mic dicționar de simboluri (III)

Pod, punte

Simbolismul podului sau punții, care îngăduie trecerea de pe un mal pe celălalt, este unul dintre cele mai larg răspîndite. Această trecere înseamnă și trecerea de la pămînt la cer, de la starea omenească la cele supraomenești (R. Guénon).

Diferite legende din Europa de Est pomenesc despre poduri de metal pe care eroii le trec, unul după altul. Lancelot trece un pod-sabie; podul **Șinvat**, *cel care desparte*, din tradiția iraniană, constituie un loc de trecere anevoios; el este lat pentru cei drepți, dar îngust *ca un tăiș de sabie pentru cel nelegiuți*. Să precizăm că acest pod este uneori simbolizat printr-o sabie.

Remarcăm așadar două elemente: simbolismul trecerii și caracterul adeseori primejdios al acestei treceri, specifică oricărei călătorii inițiatice. Trecerea de la pămînt la cer identifică podul cu un curcubeu, punte azvîrlită de Zeus între cele două lumi și pe care merge Iris, crainica veștilor bune trimise de el.

Tradițiile islamului, culegerile *Hadith* descriu *trecerea peste Pod* sau **Șirat**, adică intrarea în rai care se face trecînd pe deasupra iadului. Acest pod, mai subțire decît firul de păr și mai tăios decît ascuțișul sabiei, poartă un nume ce amintește de acela care desemnează, în Coran, cînd calea iadului, cînd calea cea dreaptă pe care o urmează credincioșii.

Doar aleșii îl pot trece; cei osîndiți vor aluneca și înainte de apuca să ajungă în rai, vor fi azvîrliți în iad. Concepția potrivit căreia alesul va traversa podul, mai încet sau mai repede, după calitățile faptelor sale ori după tăria credinței lui, se va menține. Unii trec podul în o sută de ani, alții în o mie de ani, după curăția în care își vor trăi viața, dar niciunul care l-au văzut pe Domnul nu va cădea în iad (...).

Se cunosc, de asemenea, numeroase legende cu *Podul dracului*. Multe exemple de acest fel pot fi date din întreaga Europă și îndeosebi din Franța: celebrele poduri de la Valentré (Cahors) și Saint-Cloud (lîngă Paris). Denumirea lor ar putea constitui o recunoaștere atît a extraordinarelor dificultăți legate de construirea unor asemenea opere de artă, cît și a frumuseții și trăinicieii lor. E ca și cum arhitecții și zidarii, incapabili de o asemenea reușită singuri, ar fi avut

nevoie de întreaga iscusință a lui Lucifer. În jurul acestor *poduri ale dracului* s-au țesut nenumărate superstiții și povestioare în care apar păcăliți, rînd pe rînd, dracul și bunul Dumnezeu sau supușii lor. Sufletul celui ce trece primul podul trebuie să-i aparțină diavolului: asta-i va fi plata; altminteri, va trebui să muncească pe degeaba pentru oameni; printr-o sumedenie de tertipuri, el este însă cel păcălit. În orice caz, neliniștea pricinuită de o trecere anevoioasă printr-un loc primejdios întărește simbolistica generală a podului și a semnificației lui onirice: o primejdie ce trebuie depășită, dar și necesitatea de a face un pas important. Podul îl pune om pe o cale strîmtă, unde el întâlnește în mod ineluctabil obligația de a alege, iar alegerea făcută îl va osîndi sau îl va mîntui.

Vis

Visul nu e studiat aici decît în calitatea sa de vehicul și creator de simboluri. El face cunoscut, de asemenea, natura complexă, reprezentativă, emotivă a simbolului, precum și dificultățile unei corecte interpretări. Majoritatea elementelor acestui articol sînt aplicabile ansamblului de simboluri fiecăruia în parte, orice simbol ținînd de vis și reciproc.

Locul visului

Somnul ocupă o treime din viață, aproximativ 25% din somn reprezintă partea străbătută de vise; visul nocturn ocupă deci a douăsprezecea parte din existența majorității oamenilor.

Ce să mai spunem despre visul din timpul treziei și de reveria diurnă care se adaugă acestei părți și așa impresionant! Frederic Gaussen a spus foarte bine: *Visul, simbol al aventurii individuale, atît de adînc înrădăcinate în intimitatea conștiinței și care iese de sub controlul propriului ei creator, ne apare drept expresia cea mai tainică și mai impudică a ființei noastre.* Cel puțin două ore pe noapte trăim în această lume onirică a simbolurilor. Ce izvor nesecat pentru cunoașterea noastră și a umanității ar devenii ele, dacă am putea întotdeauna să ni le amintim și să le interpretăm! *Interpretarea viselor*, a spus Freud, *este calea regală pentru a ajunge la cunoașterea sufletului.*

Fenomenul visului

Pînă și astăzi specialiștii au păreri diferite. Pentru S. Freud, de exemplu, *visul reprezintă expresia sau chiar împlinirea unei dorințe refulate*; pentru K. Jung, *el este autoprezentarea spontană și simbolică a situației actuale a inconștientului*; pentru J. Sutter, care dă cea mai puțin interpretativă dintre definiții, visul este un *fenomen psihologic ce se produce în timpul somnului și care este alcătuit dintr-o serie de imagini, a căror derulare figurează o dramă mai mult sau mai puțin neîntreruptă.*

Sintetizînd gîndirea lui K. Jung, Roland Cahen scria: *Visul este expresia acestei activități mentale care trăiește în noi, care gîndește, simte, încearcă, resimte, speculează pe marginea activității diurne, și la toate nivelurile, de la planul cel mai biologic [sic] la cel mai spiritual [sic] al ființei, fără ca noi să o știm. Făcînd sensibil un curent psihic subteran și necesitățile unui program vital, înscris în straturile cele mai profunde ale ființei, visul exprimă aspirațiile profunde ale individului și, prin urmare, va fi pentru noi o sursă de informații de tot felul înfinit de prețioasă.*

Clasificarea viselor

Egiptul din vechime acorda visurilor o semnificație mai degrabă premonitoare: *Zeul a creat visele pentru a arăta oamenilor calea atunci când ei nu pot să-și întrevadă viitorul*, afirmă o carte de înțelepciune. Preoți-cititori, scribi sacri și onirocriți interpretau, în temple, simbolurile viselor, după chei transmise din generație în generație. Oniromanția sau ghicitul în vise se practică pretutindeni.

Exemple de vise sînt nenumărate și s-a încercat în repetate rînduri clasificarea lor. Pentru înlesnirea studiului, cercetările analitice, etnologice și parapsihologice au împărțit visele nocturne într-un anumit număr de categorii:

- 1) visul profetic sau didactic, care este un avertisment mai mult sau mai puțin deghizat privitor la un eveniment critic din trecut, prezent sau viitor; originea acestor vise este adesea atribuția unei puteri cerești;
- 2) visul inițiativ al șamanului sau budistului tibetan, încărcat de eficiența magică, menit să ne poarte într-o altă lume printr-o cunoaștere și o călătorie imaginară;
- 3) visul telepatic, care stabilește legătura cu gîndirea și sentimentele unor persoane și grupuri aflate la depărtare;
- 4) visul vizionar care ne transportă în ceea ce H. Corbin numește lumea imaginară și care presupune existența în ființa umană, la un anumit nivel de cunoștință, a unor *puteri pe care civilizația noastră occidentală poate că le a atrofizat sau paralizat*, puteri despre care H. Corbin descoperă mărturii la misticii iranieni; este vorba aici nu de presimțire, nici de călătorie, ci de viziune;
- 5) visul – presentiment care te face să intuiești și să alegi o posibilitate dintr-o mie;
- 6) visul mitologic care reproduce un anumit arhetip important și care reflectă o angoasă fundamentală și universală.

Iulia Stroe
Cl. a XI-a C

Sursa: Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri*, volumul 3, București, Editura Artemis.

MUZICA – O ARTĂ UNIVERSALĂ

Primul cîntec pe care îl auzim este melodia, cel mai adesea suavă, pe care mamele o fredonează la leagănul copilului lor, pentru a-l înveseli sau a-l adormi.

ÎNTOTDEAUNA ȘI ORIUNDE

Muzica s-a născut, probabil, odată cu primii oameni. Oamenii au început să îngîne melodii slujindu-se de propria voce și uneltele lor. Apoi, au confecționat obiecte menite să îndeplinească acest rol. Cele mai vechi instrumente muzicale datează din Paleolitic (cu 10.000 de ani înainte de Hristos): Pietre, trunchiuri de copaci scobite, fluiere și flaute din os. Dar rolul muzicii în timpul lungii perioade preistorice rămîne puțin cunoscut. Pentru cele mai multe civilizații, muzica a avut mai întîi un rol religios. În Egipt, în Mesopotamia, dar și în India sau în China, muzica însuflețea cu ritmul ei toate momentele importante din viața indivizilor și a societății. În Occident, muzica a apărut mai tîrziu: în Grecia, unde era legată de ceremoniile religioase, precum și de poezie sau de dans. Pentru grecii antici, muzica era de obarsie divină: **Apolo** (zeu al grecilor) care îi fermeca pe zeii din Olimp cu lira lui, sau legenda poetului-cîntăreț **Orfeu**, cel care făcea să danseze animalele, copacii și pietrele, ilustrează grăitor acest rol sacru al muzicii.

Principalele instrumente muzicale ale grecilor erau lira, harpa, titera și fluierul (aulosul). Moștenitor al civilizațiilor ebraică și greco-romană, creștinismul a conferit muzicii un rol esențial în liturghia sa.

În Evul Mediu, muzica s-a diversificat: psalmi și imnurile însuflețeau viața călugărilor, în vreme ce trubadurii și truverii mergeau de la un castel la altul și își cântau poemele, acompaniindu-se cu lăuta (instrument cu coarde, asemănător cobzei) sau cu viela.

CULTĂ ȘI POPULARĂ

Renașterea a marcat debutul expresiei muzicale așa cum va fi practică pînă în secolul al XX-lea. Pe atunci, muzicienii erau dependenți de unele case princiare; ei creau muzica religioasă sau profană, menită să acompanieze serbările Curții. Participau astfel la toate evenimentele care marchează viața. În paralel cu muzica clasică, a existat întotdeauna muzica populară: cîntece din jocurile copiilor, hore, cîntece de leagăn, cîntece de dans. Folclorul a inspirat chiar mari muzicieni din Rusia, Boemia sau Scandinavia în secolul al XIX-lea.

MAI APROAPE DE ZEI

În India, muzicienii nu aveau noțiunea „marilor monumente sonore“, asemănătoare celor din Occident. Ei au preferat să sublimeze sunetul și să epuizeze toate posibilitățile emoționale pe care le provoacă acesta. Coreea, China și Japonia au urmat exemplul Indiei, considerînd muzica drept o modalitate de-a te apropia de zei.

CÎNTECELE COLECTIVE DIN AFRICA

Africa este leagănul unui număr impresionant de tradiții muzicale, care au în comun ritmuri pline de vigoare, bătute în tobe de feluri și mărimi diferite.

Melodia rămîne totuși elementul predominant pentru celebrarea căsătoriilor și a nașterilor, pentru a învinge bolile și moartea, pentru a însoți munca oamenilor. Oricît de neobișnuit sau banal ar fi un eveniment, el este aproape întotdeauna ilustrat printr-un cîntec.

Prof. Cristina Ivanovici,
Iulia Stroe (cl. a XI-a C)

Sursă: *Enciclopedia pentru tineret LAROUSSE – Muzica*

Biografii celebre

Henry Briggs

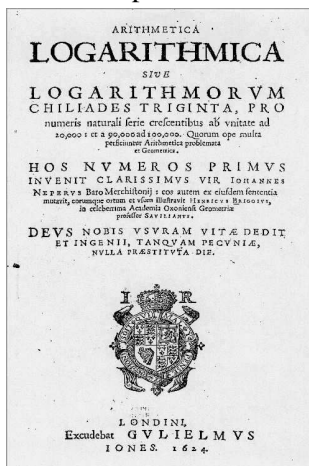
Henry Briggs (1561-1631) era profesor de geometrie la Colegiul Gresham din Londra când vestea despre tabellele lui Napier a ajuns la el. A fost atât de impresionat de noua invenție încât s-a decis să meargă în Scoția pentru a cunoaște personal pe marele inventator.

La acea întâlnire, Briggs a propus două modificări care aveau să îmbunătățească modul de utilizare a tabellelor lui Napier: logaritmul din 1 să fie egal cu 0, în loc de logaritmul din 10^7 ; logaritmul din 10 să fie egal cu o putere corespunzătoare lui 10.

Ceea ce, în exprimare modernă, revine la a spune că dacă un număr pozitiv N este scris ca $N=10^L$, atunci L este „briggsianul“ sau

logaritmul obișnuit al lui N , scris ca $\log$ de ordin 10 din N , sau mai simplu $\log N$. Astfel s-a născut conceptul de BAZĂ.

Napier a fost îndată de acord cu aceste sugestii. Această sarcină a fost preluată de Briggs, care și-a publicat rezultatele în 1624 sub titlul *Arithmetica logarithmica*

Tabellele sale conțineau logaritmii în baza 10 ai tuturor întregilor între 1 și 20000 și de la 90000 la 100000 cu o precizie de paisprezece zecimale. Golul dintre 20000 și 90000 a fost umplut de Adriaan Vlacq (1600-1667), un editor olandez, iar adăugările sale au fost incluse în a doua ediție din *Arithmetica logarithmica* (1628). Cu încă vreo câteva revizuri minore, această lucrare a rămas sursa de bază pentru toate tabellele logaritmice până în secolul nostru. Abia în 1924 a început să se lucreze în Anglia la un nou set de tabelle, cu douăzeci de zecimale exacte. Lucrarea a fost terminată în 1949.

Folosirea logaritmilor s-a răspândit rapid în Europa. „Descriptio“ a fost tradusă în engleză de Edward Wright și a apărut în Londra în 1616. Tabelele de logaritmi în baza 10 create de Briggs și Vlacq au fost publicate în Olanda în 1628.

A existat și un alt pretendent la titlul de inventator al logaritmilor și anume Jobst sau Joost Burgi (1552-1632), ceasornicar elvețian, care a construit un tabel de logaritmi după aceeași schemă generală ca Napier, dar cu o diferență semnificativă: în timp ce Napier folosea relația $1-10^{-7}$ care este ceva mai mică decât 1, Burgi a folosit $1+10^{-3}$ un număr puțin mai mare decât 1.

Deci logaritmii lui Burgi cresc pentru numere crescătoare, în timp ce ai lui Napier descresc.

Pentru un întreg pozitiv scris în forma $N=10^8(1+10^4)$ Burgi numește numărul $10L$ „numărul roșu“ corespunzător „numărului negru“ N .

El a plasat numere roșii, adică logaritmi, la margine, iar numerele negre în corpul paginii, construind de fapt un tabel de „antelogaritmi“. Deși logaritmii și-au pierdut rolul de piesă centrală a calculelor matematice, în aproape fiecare ramură a matematicii pure sau aplicate se folosește din plin funcția logaritmică.

Cea de-a doua ediție a traducerii lui Edward Wright a lucrării lui Napier „Descriptio“ în limba engleză (Londra, 1618), conține o anexă, scrisă probabil de Oughtred, în care se află un enunț echivalent cu: $\log \text{ de ordin } 1 \text{ din } 10 = 2,302585^{12}$.

Prof. Monica Patriche,
Morogan Mihaela (cl. a X-a F)

Sport: M.T.V ~ TEAM

Domnul profesor Gheorghe Neagu, care este profesor și antrenor în Liceul de Metrologie „Traian Vuia“, antrenează echipa de volei. Cea mai bună performanță a acestei echipe a avut-o la Brașov în 2003 unde s-a clasat pe locul 1. Următoarea a fost la Buzău, în 2005: locul 2. Domnul profesor ne-a spus că nu a întâmpinat dificultăți pe parcursul concursurilor, doar cazarea la Brașov fiind groaznică.

Nu au existat conflicte între membrii echipei sau între antrenor și membrii echipei, dar au existat momente comice. Am fost, ca și domnul profesor însuși, încântați și surprinși de performanțele echipei. Când echipa a câștigat locul întâi profesorul ne-a mărturisit că nu și-a reținut lacrimile de fericire.

Domnul profesor Gheorghe Neagu este de părere că nu oricine poate să joace volei, ci doar dacă își dorește foarte mult, dar să aibă și calități. D-sa a mai precizat că echipa formată în 2003 a fost mult mai bună decât cea de azi.

A doua preferință a dînsului în domeniul sportului este handbalul.

Pe cînd, oare, performanțe la fel de importante și-n acest sport? Așteptăm răspunsul inclusiv din partea cititorilor revistei noastre, iubitori ai handbalului!

Marius Toader, George Ionescu
Cl. a XII-a D

Eugène Ionesco

Lorsqu'on évoque aujourd'hui le nom d'Eugène Ionesco, on pense d'abord à son théâtre et à la vogue d'innovation dramatique de l'après-guerre qui l'accompagne. On songe aussi, presque immédiatement, à La Cantatrice chauve et à La Leçon, que le Théâtre de la Huchette n'a cessé de jouer depuis 1957. Ionesco est un de ces rares auteurs à avoir été reconnus de leur vivant comme un «classique». Il a ainsi connu une renommée internationale fulgurante, d'abord en Grande-Bretagne, où il a suscité de nouvelles polémiques avec le critique dramatique Kenneth Tynan. Ses pièces ont en outre connu un succès populaire jamais démenti, qui les a conduites des petites salles du Quartier latin (les Noctambules, le Poche, la Huchette) où il a fait ses débuts, aux grandes scènes parisiennes (l'Odéon-Théâtre, le Studio des Champs-Élysées, la Comédie-Française). Ce succès public a été enfin confirmé par une reconnaissance institutionnelle: élection à l'Académie française, mais aussi le prix T.S. Elliot-Ingersoll à Chicago. Dramaturge, essayiste, romancier, conférencier qui se fait remarquer par son engagement politique, Ionesco devient, avec Rhinocéros, Le Roi se meurt, La Soif et la Faim, Jeux de massacre – série de grandes pièces tragiques – un écrivain occupant une place essentielle dans la littérature mondiale. Eugène Ionesco est considéré, avec l'irlandais Samuel Beckett, comme le père du théâtre de l'absurde, pour lequel il faut «sur un texte burlesque un jeu dramatique; sur un texte dramatique, un jeu burlesque». Au-delà du ridicule des situations les plus banales, le théâtre de Ionesco représente de façon palpable la solitude de l'homme et l'insignifiance de son existence.

Eugen Ionescu

Atunci când evocăm, astăzi numele lui Eugen Ionescu, ne gândim în primul rând la teatrul și la voga inovației dramatice înainte de războiul care îl însoțise. Ne gândim, de asemenea, imediat, la „Cîntăreața cheală” și la „Lecția”, pe care Teatrul Huchette a continuat să le joace după 1957. Ionescu este unul dintre autorii rari, care a fost recunoscut în timpul său de viață ca un „clasic”. El a cunoscut, de asemenea, un renume orbitor internațional, în primul rând în Marea Britanie, unde a dus la noi controverse cu criticul dramatic Kenneth Tynan. Piese sale, în plus, cunosc un succes popular niciodată negat, care a dus de la micile camere din Cartierul latin (Noctambules, Poche, Huchette) unde și-a făcut el debuturile, la marile scene pariziene (Teatrul Odeon, Studioul Champs-Élysées, Comedia Franceză). Acest succes public a fost în cele din urmă confirmat de o recunoaștere instituțională: alegerea la Academia Franceză și, de asemenea, premiul T.S. Elliot-Ingersoll la Chicago. Dramaturg, eseist, romancier, conferențiar care s-a făcut remarcat prin angajamentul său politic, Ionescu devine un scriitor ce ocupă un loc esențial în literatura mondială cu „Rinocerii”, „Regele moare”, „Foamea și Setea”, „Jocul masacrului” – seria marilor lui piese tragice. Eugen Ionescu este considerat cu irlandezul Samuel Beckett, ca tatăl teatrului absurd, pentru care el face pe o parodie un joc dramatic; „pe un text dramatic, o parodie”. Dincolo de ridicolul situațiilor banale, teatrul lui Ionescu reprezintă drumul palpabil, singurătatea omului și insignifianța existenței sale.

Vlad Daniel Alexandru
Cl. a XII-a D

